

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 55/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., bytom H., ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 35 a čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky jeho bývalým zamestnávateľom Ch., n. p., H. a Slovenskou republikou v dôsledku rozviazania jeho pracovného pomeru výpoveďou k 1. aprílu 1966, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2003 doručená sťažnosť J. Š., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 35 a čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) jeho bývalým zamestnávateľom Ch., š. p., H. a Slovenskou republikou.

Sťažovateľ uviedol, že Okresný súd H. (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7 C 1042/91-15 z 11. novembra 1993 určil, že dôvodom skončenia pracovného pomeru sťažovateľa k 1. aprílu 1966 k jeho bývalému zamestnávateľovi Ch., n. p., H. boli okolnosti uvedené v § 21 ods. 1 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov, teda že sťažovateľovi bola daná výpoveď preto, že narušil svojou činnosťou socialistický spoločenský poriadok a nemal preto dôveru potrebnú na zastávanie doterajšej funkcie alebo svojho doterajšieho pracovného miesta, a ku skončeniu pracovného pomeru sťažovateľa tak došlo z dôvodu politickej perzekúcie alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody.

Sťažovateľ uviedol, že na základe výpovede z dôvodov údajného narušovania socialistického poriadku utrpel viaceré ujmy. Rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 1042/91-15 z 11. novembra 1993, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. decembra 1993, mu však nebolo priznané žiadne odškodné. Poukázal na to, že listom z 3. mája 1994 požiadal právneho nástupcu svojho bývalého zamestnávateľa (Ch., š. p., H.) o odškodnenie. Jeho žiadosti však nebolo vyhovené, preto sa žalobou z 30. júla 2001 na okresnom súde domáhal náhrady za stratu na zárobku. Okresný súd odo dňa podania žaloby (30. júla 2001) podľa sťažovateľa doposiaľ neurobil vo veci žiaden úkon.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ uviedol: *„Na základe cit. rozsudku OS v H., ktorý rozhodol o tom, že môj pracovný pomer skončil výpoveďou z dôvodu politickej perzekúcie, ako aj postupu porušujúceho ľudské práva a slobody, čím boli porušené moje ústavné práva ako občana SR, navrhujem Ústavnému súdu SR, aby za majetkovú, spoločenskú a zdravotnú ujmu, ktorá mi bola spôsobená, mi bolo priznané primerané odškodnenie v sume 3.300 000,- Sk.“*

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namietal, že k zásahu do jeho základných práv a slobôd malo dôjsť „(...)vypoved'ou z dôvodu politickej perzekúcie(...)“, teda v dôsledku skončenia jeho pracovného pomeru k 1. aprílu 1966 postupom porušujúcim ľudské práva a slobody, na základe čoho sa v konaní pred ústavným súdom domáhal: „(...) aby za majetkovú, spoločenskú a zdravotnú ujmu, ktorá mi bola spôsobená, mi bolo priznané primerané odškodnenie v sume 3.300 000,- Sk.“

Sťažovateľ teda namieta porušenie svojich základných práv, ku ktorému malo dôjsť v roku 1966. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou vyslovil, že je oprávnený chrániť ústavnosť spôsobom upraveným ústavou a zákonom o ústavnom súde, ktorý nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje (ani na základe neskorších zmien a doplnkov) ustanovenie o spätnej účinnosti. Ústavný súd preto nemá oprávnenie konať o porušení základných práv a slobôd fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (mutatis mutandis I. ÚS 49/93, III. ÚS 35/02).

Podmienky zmiernenia následkov niektorých majetkových krívd a iných krívd, ku ktorým došlo v období rokov 1948 až 1989, sú upravené osobitnými právnymi predpismi (napr. zákon Slovenskej národnej rady č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov, zákon č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd v znení neskorších predpisov atď.). Z ustanovení uvedených právnych predpisov, ale ani z ústavy alebo zákona o ústavnom súde nevyplýva právomoc ústavného súdu rozhodovať o nárokoch týkajúcich sa zmiernenia následkov majetkových alebo iných krívd a o odškodnení fyzických alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd z obdobia rokov 1948 až 1989.

Na základe vyššie uvedenej skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že na prerokovanie sťažnosti sťažovateľa nie je daná jeho právomoc, a rozhodol o jej odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2003